

Андраш Геревич

ПЈЕШЧАНИ САТ

Стојиш на тераси, го,
 док доле на топлом повјетарцу дрхти дрво.
 Засљепљује те поглед.
 Дани су зрна пијеска:
 вјетар ти их дува у око.
 На стакленом зиду времена
 искри сунчев сјај.
 Из твојих прстију се просипа пијесак,
 сипи из косе,
 пијесак шкрипи међу зубима.

Рвали сте се на обали Бодрога
 међу свежњевима траве, побацаним опушцима,
 хрбат кајака се круто истегнуо
 од спреченог залета, влажни пијесак
 је шкрипио под њим, кад сте га извукли на обалу.
 Били сте дјеца, кришом сте ушли у тамошњу тврђаву,
 погледали сте како се претварају у прах
 прошла доба и празне свакодневице,
 а кад је уплашена мајка очајно
 викала ваша имена: *Маџеј! Марко!*
Лука! Јован! – гласно сте се кикотали,
 јер вас није нашла,
 кад се ноћ спустила на крилима шишмиша.

Стојиш на тераси, на плавом небу изнад тебе
 цвркућу и шарају ласте,
 клизе, јашу на вјетру.
 И овај дан се родио из пијеска,
 и скапаће попут стијене,
 срозат ће се испод властите тежине,
 гласно ће пукнути, а ти само стојиш,
 док вјетар врти, врти сунчани сат,
 дува минуте, часове, године,
 дува их преко тебе, тихо, нијемо.
Ели! Ели! Лама шабакџани?
 И умири се твоје тијело.

ПОРОДИЧНО ЛЈЕТОВАЊЕ

*Збої шoїa сам шe довео у Фиренцу –
показао је отац на Ботичелијеву Венеру.
Такав ши је био oшaц кад смо се узели –
стала је мајка крај скулптуре Давида.*

Са десет година пењати сам се хтјео,
на куле, на рушевине, на стијене,
јурио сам горе по стрмим степеницама,
и у круг по куполи цркве.

Али тата је сасвим другачији, мислио сам,
старији, длакави, дебљи,
и ја ћу бити такав кад будем велик.

Тата до данас гледа моје запрепашћење: *Збої шoїa?*
Али кад видим скулптуру Давида,
збуним се као дјечак од десетак година.

ПЕЦАРОШИ НА БОДРОГУ

Љуштиш кромпир на обали Бодрога
док ја сијечем дрво на гомилу,
без везе причаш, смјешкаш се,
ритам сјекире мјери наше вријеме.

Цвркућу звиждуци и чаврљанке
у шикари. Ми, као мирни пецароши,
сједимо. Хтио бих да стиснем
топло птичје тијело, које се отима.

Као риба која се на крају
напетог дамила одупире,
не предајеш се мојим рукама
док не пустим твоје тијело.

Падамо један преко другог,
уста су ми пуна пијеска, пламен
се гаси. Као риба глисту, похотно
гризем устима твоје брадавице.

МЕДИТЕРАН

Као море испод брода,
кревет таласа с нама.
Твој мирис ми је још стран,
као лука носу рудара.

Као вода уз тијело, припијам се
на твоју кожу. Као рибе у океану,
дрхти у мени свака моја

ћелија. Заурла бродска сирена,

покида се напети дамил,
рибарска мрежа се насукала.
У трепћућем снопу рефлектора
свјетлуцају руке морнара:

свјетионик који се ритмично њише
и засњепљује. Галегови
растржу чудовиште на води,
које своје сопствено тијело ждере.

Труп брода се слама,
сићушне кости даске пробадају
кожу са свих страна,
дизел се разлије на води.

ГОДИШЊА ДОБА

У недјељу смо побјегли у шуму да се играмо:
трчали смо, глава ми је зујала од птичјег цвркута,
пчеле и буве су брујале око мог лица;
сакрили смо се иза стабала и грмља,
да бисмо кришом посматрали стране шетаче.

Сунце је зелено сијало у титрајућим крошњама,
играли смо се вије и разбојника;
попели смо се на стијене, био сам јачи од
камена, бржи од гуштера, хитар.
Али ми се покидала мајица, пијесак је ушао у уста.

Сваким кораком сам до кољена пропадао у суво лишће:
било је пуно мрава, скоро да се мицало
и хрскало, као да се лобања цијелог јата цркнутих птица
мршти под лишћем –
ускочио сам у то брдо, иако сам се плашио.

Нека ме сакрије мрак у лишћу, осјетио сам испод
мокру земљу, њен сиров мирис. Зебао сам и зато
устао, снијег ми се истопио на лицу, цурио
испод одеће. Смрзло ми се на кожи
и тако ме стискао, и тијело ми је постао снијег.

(Са мађарског превела Викторија Рагич)